

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/34/2025
Identifikačné číslo spisu:	6122358130
Dátum vydania rozhodnutia:	09.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Andrea Moravčíková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:6122358130.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Andrey Moravčíkovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ivany Nemčekovej a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v spore žalobcu 1/ Emodus Slovakia s.r.o., Starohorská cesta 1687/27, Krupina, IČO: 46 669 795 a žalobcu 2/ V. F., nar. XX.X.XXXX, Z., obaja zastúpení BAKO LEVRINC - advokáti s.r.o., J. Kozáčka 13, Zvolen, IČO: 36 859 842, proti žalovanému PATRIOT GROUP, s. r. o., Kpt. Jaroša 1312/29, Trenčín, IČO: 45 407 657, zastúpenému Advokátska kancelária KONCOVÁ & PARTNERS, s.r.o., Kpt. Jaroša 1316/29, Trenčín, IČO: 47 256 907, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica, sp. zn. 60Cr/6/2022, v konaní o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15CoR/1/2025-280 zo dňa 19. februára 2025, takto

rozhodol:

Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

Žalobcovia 1/ a 2/ m a j ú voči žalovanému n á r o k na plnú náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 60Cr/6/2022-197 zo dňa 13.6.2024 rozhodol v prvom výroku tak, že rozhodcovský rozsudok sp. zn. R 49/2022 zo dňa 13.5.2022, vydaný rozhodcom JUDr. Milanom Vojtekom, LL.M., Jilemnického 30, Martin, zrušuje. Druhým výrokom priznal žalobcom proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Žalobcovia sa domáhali zrušenia rozhodcovského rozsudku sp. zn. R 49/2022 zo dňa 13.05.2022 (ďalej aj „rozhodcovský rozsudok“), ktorým vo veci žalobcu PATRIOT GROUP, s. r. o., Trenčín proti žalovaným 1/ Emodus Slovakia s. r. o., Krupina a 2/ V. F. bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 3 755,46 eur, ako aj úroky z omeškania vo výške 8 % ročne z uvedenej sumy od 26.7.2021. Podkladom pre vydanie rozhodcovského rozsudku bola Dohoda o zaplatení dlhu v splátkach č. 22042021 zo dňa 8.7.2021 (ďalej tiež „Dohoda“) uzavretá medzi veriteľom Hollóši RV, s. r. o., Zvolen a dlžníkom Emodus Slovakia s. r. o., Krupina, kde právnym titulom preukazujúcim dlh bol platobný rozkaz Okresného súdu Banská Bystrica v upomínacom konaní sp. zn.

31Up/654/2019 zo dňa 7.6.2019, ktorým žalovanému Emodus Slovakia s. r. o. bola uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi Hollóši RV, s. r. o. istinu vo výške 4 069,52 eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne z uvedenej sumy od 2.10.2018 do zaplatenia.

3. Súd prvej inštancie zrušil rozhodcovský rozsudok s poukazom na ustanovenie § 40 ods. 1 písm. a) bod 3 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZoRK“) vzhľadom na to, že medzi stranami konania nebola platne uzatvorená rozhodcovská zmluva. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že v rozhodcovskom konaní vystupujúci žalobca (PATRIOT GROUP, s. r. o., Trenčín) nebol zmluvnou stranou Dohody zo dňa 8.7.2021. Zároveň, že z Dohody nevyplýval akýkoľvek záväzok, resp. právny vzťah medzi žalobcami a žalovaným a pokiaľ bolo v dohode uvedené, že sa má zaplatiť splnomocniteľovi veriteľa, tak tým sa určovalo len miesto plnenia. Z obsahu Dohody ani z rozhodcovského rozsudku nijako nevyplývalo, že mala nastať akákoľvek zmena v osobe veriteľa. Podľa súdu prvej inštancie si žalovaný v rozhodcovskom konaní uplatnil nárok bez toho, aby bol aktívne legitimovaný. Nezohľadnenie absencie aktívnej legitimácie žalovaného v rozhodcovskom konaní je zásadným pochybením rozhodcu, prieči sa základným zásadám práva, a teda rozhodcovský rozsudok je v rozpore s verejným poriadkom. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „CSP“).

4. O odvolaní žalovaného rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 15CoR/1/2025-280 zo dňa 19.2.2025 tak, že v prvom výroku potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a druhým výrokom žalobcom 1/ a 2/ priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Odvolací súd konštatoval vecnú správnosť napadnutého rozsudku s tým, že súd prvej inštancie na základe dostatočne zisteného skutkového stavu vyvodil správne právne závery. Ohľadom aktívnej legitimácie žalobcu v rozhodcovskom konaní uviedol, že rozhodca aktívnu legitimáciu odôvodnil v bode 59. rozhodnutia tým, že „v č. 1. I. v bode 1. 4. dohody sa dlžník zaviazal zaplatiť splnomocnenému zástupcovi spoločnosti Hollóši RV, s.r.o., IČO: 36 770 833 - PATRIOT GROUP, s. r. o., teda žalobcovi, náklady spojené s vymáhaním pohľadávky vo výške 30 % zo sumy 12.518,19 EUR, čo predstavuje čiastku 3.755,46 EUR. Na tomto mieste je potrebné poukázať, že hmotnoprávnej časti vzťahu sa postavenie žalobcu prijatím dohody mení z neaktívneho (splnomocnený zástupca) na aktívneho (veriteľ z dojednanej sumy 3.755,46 EUR). Týmto je založená procesná aktívna legitimácia žalobcu, a teda aj možnosť domáhať sa uplatneného nároku od žalovaného. Pristúpenie žalovaného v rade 2.) je bežným zabezpečovacím prvkom záväzkových vzťahov“. Odvolací súd poukázal na to, že súd prvej inštancie zrušenie rozhodcovského rozsudku odôvodnil tým, že žalobca nebol zmluvnou stranou Dohody a z jej obsahu ani z rozhodcovského rozsudku nevyplývala existencia právneho vzťahu medzi stranami ani zmena v osobe veriteľa príslušenstva pohľadávky uvedeného v bode 1.4 Dohody (§ 524 - 543 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka; ďalej aj „OZ“). Žalovaný si tak v rozhodcovskom konaní uplatnil nárok bez toho, aby bol aktívne legitimovaný, čo predstavovalo zásadné pochybenie rozhodcu v rozpore s verejným poriadkom, a rozpor so základnými zásadami práva.

6. Odvolací súd sa preto zaoberal otázkou, či existovali dôvody na podanie žaloby podľa ustanovenia § 40 ZoRK. Uviedol, že podľa názoru okresného súdu dôvodom pre zrušenie rozhodcovského rozsudku je prekročenie právomocí rozhodcu v zmysle § 40 ods. 1 písm. a), bod 3 ZoRK, keď medzi stranami nebola platne uzatvorená rozhodcovská zmluva, keďže žalobcovia sa domáhali zrušenia rozhodcovského rozsudku z dôvodu nedostatku právomocí rozhodcovského súdu.

7. Ďalej uviedol, že čo sa týka aktívnej legitimácie spoločnosti PATRIOT GROUP, s. r. o. ohľadne žaloby na vydanie rozhodcovského rozsudku odvodzovanej z bodu 1.4. Dohody, tak z uvedeného bodu vyplýva, že dlžník konateľ/zástupca dlžníka sa v prípade porušenia Dohody zaväzuje v deň porušenia tejto Dohody zaplatiť náklady spojené s vymáhaním pohľadávky a súvisiace trovy splnomocnencovi veriteľa spoločnosti PATRIOT GROUP, s. r. o. vo výške 30 % z pohľadávky veriteľa. Uvedený záväzok teda vyplýva z porušenia Dohody, pričom náklady spojené s vymáhaním pohľadávky z uvedenej Dohody a súvisiace trovy mali byť uhradené nie priamo veriteľovi (Hollóši RV, s. r. o., Zvolen), ale

splnomocnencovi veriteľa spoločnosti PATRIOT GROUP, s. r. o., Trenčín. Podľa odvolacieho súdu uvedené neznamena, že došlo k zmene v osobe veriteľa príslušenstva pohľadávky, ale len to, že sa nemá platiť priamo veriteľovi, ale splnomocnencovi veriteľa, teda spoločnosti PATRIOT GROUP, s. r. o. Odvolací súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že v takomto prípade ide len o určenie miesta plnenia. Ďalej uviedol, že samotná Dohoda nebola uzavretá medzi spoločnosťou PATRIOT GROUP, s. r. o. a dlžníkom Emodus Slovakia, s. r. o., preto pokiaľ veriteľ Hollóši RV, s. r. o. ako strana Dohody uviedla do Dohody záväzok dlžníka, jeho povinnosť zaplatiť náklady spojené s vymáhaním pohľadávky a súvisiace trovy splnomocnencovi veriteľa, ide tak len o určenie konkrétneho miesta plnenia, to znamená, nie plniť priamo veriteľovi, ale plniť sa má splnomocnencovi veriteľa. Na to, aby spoločnosť PATRIOT GROUP, s. r. o. mohla vymáhať uvedenú pohľadávku vo svojom mene, musela by byť pohľadávka postúpená v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka.

8. Odvolací súd konštatoval, že pokiaľ je v rozhodcovskom rozsudku v bode 59 uvedené, že v článku I. v bode 1.4. Dohody sa v hmotnoprávnej časti vzťahu postavenie žalobcu prijatím Dohody mení z neaktívneho (splnomocnený zástupca) na aktívneho (veriteľ z dojednanej sumy), nemožno sa stotožniť s jeho názorom, že tým je založená procesná aktívna legitimácia žalobcu (PATRIOT GROUP, s. r. o.), a teda aj možnosť domáhať sa uplatneného nároku od žalovaného v rozhodcovskom konaní. V uvedenej Dohode subjekt PATRIOT GROUP, s. r. o. vystupoval len v pozícii splnomocneného zástupcu, nevystupoval v pozícii strany Dohody.

9. Ďalej uviedol, že žalovaný až v rámci podaného odvolania predložil „Zmluvu o postúpení pohľadávky“ uzatvorenú podľa § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka zo dňa 16.3.2022, ktorým pohľadávka postupcu Hollóši RV, s. r. o. bola postúpená na postupníka PATRIOT GROUP, s. r. o. Odvolací súd s poukazom na § 366 CSP na tento dôkaz prihliadnuť nemohol, nakoľko žalovaný predložil zmluvu o postúpení pohľadávky až v odvolacom konaní spolu s odvolaním, pričom nebolo preukázané, že odvolateľ tento dôkaz nemohol bez svojej viny uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Pokiaľ žalovaný nepredloženie tohto dôkazu pred súdom prvej inštancie odôvodňoval tým, že to nepovažoval za relevantné, keďže prostriedky procesného útoku žalobcov v tomto smere ani neboli produkované a žalovaný sa o tomto dôvode zrušenia rozhodcovského rozsudku dozvedel až z doručeného rozsudku, odvolací súd túto odvoláciu námietku neakceptoval. Žalobcovia už v rozhodcovskom konaní (ako žalovaní), ako aj v prebiehajúcim konaní poukazovali na to, že rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva, ale o nároku spoločnosti Hollóši RV, s. r. o. bolo rozhodnuté platobným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica, a teda žalovaný z platobného rozkazu bol povinný zaplatiť tejto spoločnosti.

10. Odvolací súd poukázal na to, že ani v priebehu celého rozhodcovského konania, ani v priebehu celého súdneho konania, nebolo zo strany žalovaného ani raz uvedené, že došlo k postúpeniu pohľadávky zo spoločnosti Hollóši RV, s. r. o. na spoločnosť PATRIOT GROUP, s. r. o., preto bolo otáznne, či vôbec uvedená Zmluva o postúpení pohľadávky bola uzavretá 16. 3. 2022 tak, ako je datovaná. Pochybnosti ohľadne uzavretia Zmluvy o postúpení pohľadávky podľa odvolacieho súdu vzbudzuje aj tá skutočnosť, že postupník, spoločnosť PATRIOT GROUP, s. r. o., na ktorého mala byť pohľadávka postúpená, podpísal uvedenú zmluvu o postúpení skôr (11.3.2022) ako samotný postupca Hollóši RV, s. r. o. (16.3.2022).

11. Na záver uviedol, že pokiaľ Dohodu, ktorej súčasťou v článku III. je rozhodcovská doložka, uzatvárali účastníci veriteľ Hollóši RV, s. r. o. v zastúpení splnomocnenca veriteľa PATRIOT GROUP, s. r. o. s dlžníkom Emodus Slovakia, s. r. o. zastúpeného konateľom/zástupcom dlžníka Tomášom Kováčom, tak uvedená rozhodcovská doložka sa môže vzťahovať len na strany Dohody, to znamená na veriteľa a dlžníka, a nemôže sa vzťahovať na splnomocnených zástupcov PATRIOT GROUP, s. r. o. a konateľa dlžníka Emodus Slovakia, s. r. o. V. F., pretože zástupcovia veriteľa a dlžníka v takomto prípade nie sú subjektami, ktoré by vo svojom mene mohli uzavrieť rozhodcovskú doložku. Pokiaľ v rozhodcovskej doložke je uvedené, že „uvedená rozhodcovská doložka sa vzťahuje aj na právny vzťah splnomocneného zástupcu veriteľa spoločnosti PATRIOT GROUP, s. r. o. a dlžníka, resp. prístupujúceho dlžníka, čo predmetné subjekty potvrdzujú svojim podpisom na tejto dohode“

rozhodcovská doložka vo vzťahu k splnomocnenému zástupcovi veriteľa a konateľa zástupcu dlžníka je neplatná podľa § 39 OZ pre obchádzanie zákona. Odvolací súd poukázal na ust. § 3 ods. 1 ZoRK z ktorého vyplýva, že rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo inom právnom vzťahu sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní, t. j. že rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami a nie medzi zástupcami zmluvných strán. Rozhodcovská zmluva sa vzťahuje aj na právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevylúčia, avšak nástupníctvo musí byť už v priebehu rozhodcovského konania preukázané, čo však žiadnym spôsobom nebolo a ani z rozhodcovského rozsudku, či rozhodcovského spisu, to nevyplývalo. Odvolací súd preto uzavrel, že súd prvej inštancie správne zrušil rozhodcovský rozsudok z dôvodu, že rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, pre ktorý nebola uzatvorená rozhodcovská zmluva (§ 40 ods. 1 písm. a) bod 3 ZoRK). O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

12. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) v zákonom stanovenej lehote dovolanie, vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a zároveň aj z ustanovenia § 421 písm. b) CSP. Dovolateľ navrhol najvyššiemu súdu, aby zrušil obe rozhodnutia súdov nižších inštancií a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a zároveň, aby rozhodol o trovách konania tak, že žalovanému proti žalobcom prizná nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v plnom rozsahu. Dovolateľ tiež žiadal, aby dovolací súd rozhodol o odklade právoplatnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

13. Dovolateľ existenciu vady podľa § 420 písm. f) CSP vzhliadal najmä v tom, že procesným postupom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu boli porušené jeho práva na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae. Žalovaný mal za to, že rozhodnutie prvoinštančného a odvolacieho súdu je prekvapivé, vzhľadom na ustálenú rozhodovaciu prax konajúceho súdu (napr. uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cob/270/2016 zo dňa 23.3.2017).

14. Ďalej argumentoval, že konajúce súdy nesprávne vyhodnotili nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalovaného v rozhodcovskom konaní, keď odchyľne od doposiaľ ustálenej rozhodovacej praxe konštatovali, že aj nárok vyplývajúci z článku I bod 1.4 Dohody je príslušenstvom pohľadávky a patrí veriteľovi, v mene ktorého splnomocnenec - žalovaný uzatváral Dohodu. Žalovaný mal za to, že z ustanovenia bodu 1.4 Dohody a z gramatického ako aj logického výkladu ustanovenia vyplýva, že veriteľom nároku vyplývajúceho z bodu 1.4 je jednoznačne žalovaný ako samostatný účastník Dohody, ktorý sa pre prípad jej porušenia dostáva z pozície neaktívneho účastníka do pozície aktívneho účastníka zmluvného vzťahu. Rovnako tak podľa názoru žalovaného nemožno nárok špecifikovaný v bode 1.4 Dohody (náklady spojené s vymáhaním pohľadávky a súvisiace trovy) subsumovať pod príslušenstvo pohľadávky ako to má na mysli ustanovenie § 121 ods. 3 OZ. Uvedené právne posúdenie prvoinštančného súdu ako aj súdu odvolacieho považuje žalovaný za zmatečné.

15. Rovnako za zmatečné považuje konštatovanie súdu, o tom, že z vykonaného dokazovania nevyplývala skutočnosť o tom, že nárok vyplývajúci z Dohody článok I bod 1.1 nebol postúpený na žalovaného zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 16.3.2022. Pokiaľ prvoinštančný súd konštatoval, že „z obsahu dohody ani rozhodcovského rozsudku nijako nevyplýva akákoľvek zmena v osobe veriteľa“ a v nadväznosti na to odvolací súd potvrdil správnosť týchto záverov vzhľadom na vykonané dokazovanie, tak žalovaný považuje takéto odôvodnenie za nedostatočné a zmatečné.

16. S ohľadom na skutkové tvrdenia žalobcov mal žalovaný za to, že došlo k postúpeniu pohľadávok tak, ako to tvrdil a preukázal v odvolaní. Skutočnosť, že odvolací súd nepripustil predložený dôkaz - zmluvu o postúpení pohľadávky, s poukazom na koncentráciu konania ako aj s poukazom na možné antedatovanie zmluvy, nemá podľa názoru žalovaného oporu vo vykonanom dokazovaní, keď z obsahu skutkových tvrdení sporových strán nie je sporné, že k postúpeniu pohľadávky došlo. V tomto smere mal súd prvej inštancie prihliadať na zhodné tvrdenia sporových strán, a tieto nemal dôvod (svojvoľne) považovať za sporné, obzvlášť za situácie, keď vedel, že na Okresnom súde Banská Bystrica sa vedie

ďalšie konanie o zrušenie rozhodcovského rozsudku pod sp. zn. 60Cr/7/2022, kde vystupovali totožné subjekty, v rovnakom procesnom postavení, a kde sa žalobcovia domáhajú zrušenia rozhodcovského rozsudku, na ktorého vydanie odvodzoval rozhodca právomoc z totožnej Dohody. Je zrejmé, že k postúpeniu pohľadávky zo spoločnosti Hollóši RV s.r.o. na spoločnosť PATRIOT GROUP, s.r.o. muselo dôjsť tak, ako to tvrdil žalovaný v odvolaní a tak, ako to vyplývalo z nesporných skutkových tvrdení sporových strán.

17. Záverom v tejto časti uviedol, že sudy nižšej inštancie nevyhodnotili vykonané dôkazy jednotlivo ani v ich vzájomných súvislostiach, v dôsledku čoho dospeli k nesprávnym skutkovým záverom, čoho výsledkom sú aj nesprávne právne závery. Vo vzťahu k poukazu odvolacieho súdu na koncentráciu konania, že žalovaný mohol zmluvu o postúpení pohľadávky predložiť už v konaní pred prvoinštančným súdom, uviedol, že dôvodne predpokladal (vzhľadom na nesporné skutkové tvrdenia sporových strán), že postúpenie pohľadávky nie je sporné a je právne bezvýznamné, a preto nepovažoval za potrebné v tomto smere produkovať dôkazy, pričom o tomto dôvode pre zrušenie rozhodcovského rozsudku sa dozvedel až zo samotného rozsudku prvoinštančného súdu. Žalovaný v tomto postupe súdu vidí zmätočnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdov nižších stupňov.

18. Žalovaný zároveň vo svojom dovolaní vyvodzoval prípustnosť dovolania aj z ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pričom za podstatnú právnu otázku, ktorú podľa názoru žalovaného doposiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky neriešil je, či môže vzniknúť samostatný nárok na plnenie splnomocnencovi veriteľa v prípade dojednania tohto nároku pre prípad porušenia povinnosť plniť v prospech veriteľa.

19. Žalovaný mal za to, že predmetnú právnu otázku dovolací súd doposiaľ neriešil, pričom je právne významná, osobitne vo vzťahu ku konštatovaniu Okresného súdu Banská Bystrica ako aj Krajského súdu v Banskej Bystrici, že takýto nárok je príslušenstvom pohľadávky veriteľa a nie jeho splnomocnenca.

20. Žalovaný zároveň podal aj návrh na odklad právoplatnosti rozsudku odvolacieho súdu, majúc za to, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, keďže pre prípad, ak by napadnutý rozsudok súdu druhej inštancie nadobudol právoplatnosť, došlo by k zastaveniu prebiehajúceho exekučného konania, čo by mohlo mať za následok nevyhľaditeľnosť pohľadávky žalovaného.

21. K dovolaniu žalovaného sa vyjadrili žalobcovia 1/ a 2/ spoločným podaním s tým, že dovolanie žalovaného považujú za nedôvodné. Žalobcovia navrhli dovolaciemu súdu, aby podané dovolanie žalovaného odmietol ako neprípustné, resp. aby dovolanie zamietol ako nedôvodné, zároveň požiadali, aby im súd priznal právo na náhradu trov dovolania voči žalovanému vo výške 100 %.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátskou kanceláriou v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného je potrebné odmietnuť.

K prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP

23. Žalovaný prípustnosť svojho dovolania vyvodzoval primárne z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. V rámci procesnej vady podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľ túto videl v procesnom postupe súdov nižších inštancií, najmä v práve na riadne a relevantné konanie súdov bez svojvoľného postupu a na rozhodnutie o uplatnenom nároku so zákazom denegatio iustitiae. Za zmätočné považuje predovšetkým

prekvapivosť rozhodnutí v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou, nesprávne právne posúdenie otázky aktívnej vecnej legitímácie a povahy uplatneného nároku, ako aj nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie záverov o neexistencii postúpenia pohľadávky. Zároveň vytýkal súdom, že neprihliadli na nesporné skutkové tvrdenia strán, tiež že odmietli vykonanie navrhovaného dôkazu s poukazom na koncentráciu konania a nevyhodnotili vykonané dôkazy jednotlivo a v ich vzájomných súvislostiach, čo viedlo k nesprávnym skutkovým aj právnym záverom a uvedené nedostatky podľa neho zakladajú nepreskúmateľnosť a zmätočnosť napadnutých rozhodnutí.

25. Dovolací súd po oboznámení sa s obsahom dovolania dospel k záveru, že dovolateľ pod označením dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP v skutočnosti kumuluje viacero výhrad odlišnej povahy, z ktorých prevažná časť nesmeruje proti procesnému postupu súdov, ale proti správnosti ich skutkových a právnych záverov. V tomto smere treba zdôrazniť, že vada zmätočnosti v zmysle uvedeného ustanovenia nie je daná už tým, že sa strana s rozhodnutím nestotožňuje, že považuje jeho právne posúdenie za nesprávne alebo že presadzuje inú interpretáciu vykonaných dôkazov. O procesnú vadu relevantnú z hľadiska § 420 písm. f) CSP ide len vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu dosiahne takú intenzitu, že strane reálne odníme alebo podstatne obmedzí možnosť uskutočňovať jej patriace procesné práva, a tým zasiahne samotnú podstatu práva na spravodlivý proces. Taká situácia v posudzovanej veci nenastala.

26. Podstatná časť dovolacej argumentácie je vystavaná na nesúhlase dovolateľa so záverom súdov nižších inštancií, podľa ktorého mu v rozhodcovskom konaní nesvedčila aktívna vecná legitímácia na uplatnenie nároku z Dohody. Dovolateľ naopak presadzuje názor, že práve zo znenia bodu 1.4 Dohody mu vznikol samostatný nárok voči dlžníkovi a prístupujúcemu dlžníkovi a že postavenie splnomocnenca sa v okamihu porušenia dohody transformovalo napostavenie aktívne legitimovaného subjektu. Takto formulovaná výhrada však smeruje proti vlastnému právnemu posúdeniu veci. Nejde o námietku, že by súdy strane odňali možnosť tvrdiť rozhodujúce skutočnosti, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonanému dokazovaniu alebo uplatniť právnou argumentáciu, ale o polemiku s tým, ako súdy zistený skutkový stav právne kvalifikovali. Takáto polemika, aj keby bola formulovaná ako výhrada „zmätočnosti“, prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nezakladá.

27. Navyše nemožno prehliadnuť, že súdy nižších inštancií sa s touto otázkou vysporiadali vecne, zrozumiteľne a vnútorne logicky. Ich záver nevychádza z formalistického popretia zmluvnej autonómie strán, ale z rozlíšenia medzi subjektom, v prospech ktorého má byť plnené, a subjektom, ktorému samotné hmotné právo patrí. Odvolací súd v nadväznosti na závery súdu prvej inštancie vyslovil úvahu, že samotné určenie splnomocnenca veriteľa ako príjemcu plnenia ešte bez ďalšieho neznamená zmenu v osobe veriteľa, a že na vymáhanie nároku vo vlastnom mene by musel byť preukázaný právny titul, ktorý takúto zmenu zakladá. Táto argumentácia je racionálna, preskúmateľná a zodpovedá základnému rozlišovaniu medzi zastúpením, miestom plnenia a prechodom či prevodom práva. Dovolateľ s ňou nesúhlasí, no samotný nesúhlas s právnym záverom nemožno zamieňať s procesnou vadou.

28. To isté platí o námietke, že súdy nesprávne subsumovali nárok podľa bodu 1.4 Dohody pod príslušnosť pohľadávky veriteľa, a že ich právne závery sú preto zmätočné. Ani tu nejde o procesný deficit, ale o nesúhlas s právnou argumentáciou súdov. Dovolací súd v tejto súvislosti pripomína, že preskúmateľnosť rozhodnutia neznamená povinnosť súdu prevziať interpretáciu navrhovanú stranou alebo sa vyjadriť ku každému argumentu v rozsahu a spôsobom, aký strana očakáva. Rozhodujúce je, či z odôvodnenia vyplýva, akými úvahami sa súd riadil pri posúdení podstatných otázok veci. V tejto veci tomu tak bolo. Súd prvej inštancie vysvetlil, prečo nepovažuje žalovaného za nositeľa uplatneného práva, a odvolací súd tento záver nielen aproboval, ale ďalej rozvinul. O rozhodnutí bez dôvodov alebo o arbitrárnom rozhodnutí preto hovoriť nemožno.

29. Dovolateľ ďalej v rovine namietanej zmätočnosti zdôrazňuje, že súdy nižších inštancií nevychádzali zo skutkového stavu zodpovedajúceho vykonanému dokazovaniu, že dôkazy nevyhodnotili jednotlivo ani vo vzájomných súvislostiach a že z nesprávne ustáleného skutkového stavu vyvodili nesprávne právne závery. Takto formulovaná námietka opäť neidentifikuje procesný postup, ktorým by mu boli odňaté

procesné práva, ale smeruje proti výsledku hodnotenia dôkazov. Hodnotenie dôkazov a skutkové závery z neho vyplývajúce sú doménou súdov rozhodujúcich o veci, dovolací súd nie je v rámci § 420 písm. f) CSP oprávnený nanovo prehodnocovať dôkaznú situáciu len preto, že dovolateľ ponúka vlastnú skutkovú verziu. Do roviny zmätočnosti by sa takéto výhrady mohli preniesť len v prípade extrémnej svojvôle, úplného opomenutia rozhodujúcich tvrdení alebo takej absencie odôvodnenia, ktorá by znemožňovala preskúmanie rozhodnutia. O taký prípad tu nejde. Odvolací súd jasne vysvetlil, z akého skutkového základu vychádzal, prečo považuje právne významnú práve otázku, či žalovanému vôbec svedčilo uplatnené právo, a prečo v tomto smere nebolo možné zohľadniť dôkaz o postúpení predložený až v odvolacom konaní.

30. Pokiaľ teda žalovaný namietal vady spočívajúce v nesprávnom hodnotení dôkazov a s tým súvisiace nesprávne skutkové zistenia, tak dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

31. Dovolací súd ešte vo všeobecnosti k procesu dokazovania uvádza, že zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, ktorá znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiaca úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. Civilný sporový poriadok v § 132 ods. 1 ukladá sporovej strane povinnosť označiť dôkazy na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je však už vecou súdu (§ 185 ods. 1 CSP) a nie sporových strán. Dovolací súd zároveň tiež uvádza, že pokiaľ by aj súd niektorý z vykonaných dôkazov vyhodnotil nesprávne, nemôže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne. Táto samotná skutočnosť prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samotným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné.

32. Osobitne sa dovolací súd zaoberal výhradou smerujúcou proti tomu, že odvolací súd neprihliadol na zmluvu o postúpení pohľadávky predloženú žalovaným až spolu s odvolaním. Ani táto námietka z pohľadu § 420 písm. f) CSP neobstoí. Z obsahu rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že dôvodom neprihliadnutia na uvedený dôkaz nebola svojvôľa, ale aplikácia pravidiel neúplnej apelácie a koncentrácie sporového konania. Odvolací súd sa zaoberal tým, či sú splnené zákonné predpoklady, za ktorých možno v odvolacom konaní prihliadnuť na nové tvrdenia a dôkazy, a dospel k záveru, že nie sú. Výslovne poukázal na to, že žalovaný postúpenie pohľadávky v konaní pred súdom prvej inštancie netvrdil, zmluvu nepredložil a ani nepreukázal, že tak nemohol urobiť bez svojej viny. Zároveň sa vysporiadal s jeho obranou, že tento dôkaz nepovažoval za relevantný, keďže otázka aktívnej legitimácie a právomoci rozhodcovského súdu bola v spore prítomná od počiatku a žalovaný nemohol rozumne vychádzať z predpokladu, že okolnosti údajného prevodu práva ostanú pre posúdenie veci bez významu. Takýto postup odvolacieho súdu je v súlade s koncepciou sporového konania, v ktorom nesie strana zodpovednosť za včasné a riadne uplatnenie rozhodujúcich tvrdení a dôkazov. To, že účastník zvolil určitú procesnú taktiku alebo (subjektívne) nesprávne vyhodnotil (objektívny) význam dôkazu, nemožno následne prenášať na súd ako porušenie práva na spravodlivý proces.

33. Dovolateľ v tejto súvislosti namietal aj to, že postúpenie pohľadávky malo byť považované za nesporné, keďže podľa jeho názoru vyplývalo už z tvrdení žalobcov v rozhodcovskom konaní a v žalobe. Ani tento argument nezakladá procesnú vadu. Skutočnosť je nesporná vtedy, ak ju účastníci v konaní zhodne tvrdia ako konkrétny skutkový dej rozhodný pre posúdenie veci. Zo skutočnosti, že žalobcovia pri polemike s obsahom dohody alebo s argumentáciou protistrany použili formuláciu o „právnom predchodcovi žalobcu“, bez ďalšieho nevyplýva, že by tým bolo procesne účinne a

jednoznačne tvrdené samotné postúpenie práva z konkrétnej zmluvy, v konkrétnom rozsahu a s dôsledkami, ktoré z neho vyvodzoval žalovaný. Odvolací súd preto nepostupoval svojvoľne, ak nevzal za základ skutkový stav, ktorý nebol v prvoinštančnom konaní riadne tvrdený a preukazovaný zo strany toho účastníka, na ktorého procesnú obranu bol rozhodujúci.

34. Dovolateľ za zmätočnú označuje aj tú časť odôvodnenia odvolacieho súdu, v ktorej tento vyjadril pochybnosti o datovaní zmluvy o postúpení pohľadávky. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že jadro rozhodnutia odvolacieho súdu na tejto marginálnej úvahe nespočívalo. Rozhodujúcim dôvodom neprihliadnutia na predmetnú listinu nebola pochybnosť o jej datovaní, ale procesný záver, že ide o novotu neprípustne uplatnenú až v odvolacom konaní. Aj keby teda dovolateľovi bolo treba prisvedčiť, že uvedená doplňujúca úvaha nebola pre rozhodnutie nevyhnutná, nič to nemení na tom, že nosný dôvod postupu odvolacieho súdu bol zákonný, zrozumiteľný a samostatne postačujúci. Z pohľadu § 420 písm. f) CSP je preto rozhodujúce, že dovolateľovi nebolo odňaté právo predložiť dôkaz vôbec, len nebolo vyhovieť tomuto dôkaznému návrhu (v snahe presadiť jeho zohľadnenie) v procesnom štádiu, v ktorom už na to nebol splnený zákonný predpoklad.

35. Pokiaľ dovolateľ označuje rozhodnutie za „prekvapivé“, ani tejto výhrade nemožno priznať opodstatnenie. Rozhodnutie je prekvapivé vtedy, ak súd založí svoj záver na právnom alebo skutkovom dôvode, s ktorým strana objektívne nemohla počítať a ku ktorému nemala možnosť zaujať stanovisko. V posudzovanej veci sa však otázka, či žalovaný bol nositeľom uplatneného práva a či rozhodcovská doložka dopadala aj na spor, v ktorom vystupoval vo vlastnom mene, nachádzala v centre sporu od jeho začiatku. Nešlo o nové posúdenie, s ktorým by odvolací súd prišiel bez procesného podkladu, ale o odpoveď na rozhodujúce tvrdenia žalobcov. Skutočnosť, že odvolací súd túto argumentačnú líniu žalobcov považoval za dôvodnú, nemôže samé osebe založiť prekvapivosť rozhodnutia. Rovnako poukaz dovolateľa na iné rozhodnutie krajského súdu nemá pre posúdenie zmätočnosti význam a aj keby išlo o právne odlišný prístup v inej veci, nešlo by o procesné pochybenie odvolacieho súdu v tejto veci.

36. Z hľadiska práva na spravodlivý proces je napokon významné, že rozhodnutie odvolacieho súdu je ako celok preskúmateľné, zrozumiteľné a obsahuje odpoveď na rozhodujúce otázky nastolené v spore. Odvolací súd výslovne prevzal dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie a doplnil ich vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného, osobitne k povahe nároku podľa bodu 1.4 Dohody, k významu plnenia splnomocnencovi veriteľa, k potrebe preukázania postúpenia práva a k neprípustnosti novôt v odvolacom konaní. Takýto spôsob odôvodnenia je v plnom súlade s procesnou úpravou aj s požiadavkami kladenými na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súd nie je povinný prevziať argumentáciu účastníka ani vyhovieť jeho procesnej stratégii, je povinný výlučne poskytnúť rozumné a preskúmateľné vysvetlenie, prečo považuje jeho námietky za nedôvodné.

37. Dovolací súd preto uzatvára, že dovolateľ pod dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP v skutočnosti namieta najmä nesprávnosť skutkových a právnych záverov súdov nižších inštancií, prípadne nesúhlasí s tým, že odvolací súd uplatnil zákonné limity pre procesné uplatnenie novôt v odvolacom konaní. Z obsahu spisu ani z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia však nevyplýva, že by súdy postupovali svojvoľne, nepredvídateľne, bez riadneho odôvodnenia alebo že by žalovanému odňali možnosť uplatniť jeho procesné práva v takej miere, ktorá by zasiahla samu podstatu jeho práva na spravodlivý proces. Namietané pochybenia nedosahujú intenzitu vady podľa § 420 písm. f) CSP.

38. Z vyššie uvedených dôvodov boli vo vzťahu k tejto časti dovolania splnené podmienky pre odmietnutie dovolania podľa § 447 písm. f) CSP ako podaného proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

K prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP

39. Dovolateľ v podanom dovolaní uplatnil dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 CSP, namietajúc nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

40. Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od

vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

41. Pre dovolanie prípustné podľa § 421 CSP platí, že ho možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Ak dovolateľ nevymedzí ním tvrdený dovolací dôvod uvedeným spôsobom, je to dôvodom pre odmietnutie dovolania podľa ustanovenia § 447 písm. f) CSP, podľa ktorého dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

42. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 CSP, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

43. Dôvodnosť prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP predpokladá, že právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Pre prípustnosť dovolania podľa ust. § 421 ods. 1 písm. b) CSP nie je relevantný len subjektívny názor dovolateľa, teda čo on sám z hľadiska svojho (ne)úspechu v spore považuje za právnu otázku kľúčovú pre rozhodnutie vo veci samej a ani jeho hodnotenie právneho posúdenia veci súdom. Dovolací súd zároveň pripomína, že nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, respektíve v konaní nemôžu mať sami o sebe vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú priamy súvis s rozhodovaným sporom.

44. Dovolateľ v posudzovanej veci formuloval právnu otázku v tom zmysle, „či môže vzniknúť samostatný nárok na plnenie splnomocnencovi veriteľa, v prípade dojednania tohto nároku pre prípad porušenia povinnosti plniť v prospech veriteľa“. Takto formulovaná otázka však nespĺňa požiadavky stanovené § 432 CSP.

45. Predovšetkým otázka formulovaná dovolateľom spočíva na vysokej miere abstrakcie, bez väzby na konkrétny skutkový a právny rámec posudzovanej veci. Dovolateľ ju stavia hypoteticky, v rovine všeobecnej úvahy o tom, či za určitých okolností môže vzniknúť samostatný nárok splnomocnencovi, bez toho, aby ju viazal na konkrétne právne závery odvolacieho súdu, ktoré viedli k zamietnutiu jeho obrany. Absentuje tak identifikácia toho, v čom presne spočívalo právne posúdenie odvolacieho súdu a prečo by práve toto posúdenie malo byť nesprávne.

46. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia pritom vyplýva, že odvolací súd nevychádzal z paušálneho záveru, že splnomocnencovi veriteľa nemôže nikdy vzniknúť samostatný nárok, ale posudzoval

konkrétny právny vzťah založený predmetnou dohodou a konkrétnu formuláciu záväzku v nej obsiahnutého. Jeho rozhodnutie bolo založené na závere, že z obsahu tejto dohody nevyplýva vznik samostatného hmotnoprávneho nároku žalovaného, ale len určenie osoby, ktorej má byť plnené. Dovolateľ však tento konkrétny právny záver neidentifikuje a nepodrobuje ho kvalifikovanej právnej kritike; namiesto toho formuluje všeobecnú otázku, ktorá nie je spôsobilá vystihnúť ratio decidendi napadnutého rozhodnutia.

47. Takto formulovaná otázka je svojou povahou hypotetická. Dovolací súd je oprávnený riešiť len právne otázky, ktoré sú rozhodujúce pre konkrétnu vec a vyplývajú z právneho posúdenia odvolacieho súdu. Nie je úlohou dovolacieho súdu poskytovať abstraktné odpovede na všeobecné právne otázky, ktoré nie sú presne previazané s rozhodujúcimi dôvodmi napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

48. Dovolací súd pripomína, že pre to, aby dovolateľ mohol byť v dovolacom konaní úspešný (v ponímaní skúmania ním namietaného právneho posúdenia dovolacím súdom), musí relevantným spôsobom (t.j. spôsobom predpokladaným v § 432 ods. 2 CSP) spochybniť v dovolaní celú nosnú právnu argumentáciu, na ktorej odvolací súd založil svoje rozhodnutie, k čomu v posudzovanej veci v uvedenom smere nedošlo. Je tak zrejmé, že meritórny dovolací prieskum tu nebolo možné uskutočniť. Pokiaľ by dovolací súd za tohto stavu pristúpil aj k posúdeniu dôvodnosti dovolania, uskutočnil by procesne neprípustný dovolací prieskum, priečiaci sa nielen všeobecnej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania, zvolenej v Civilnom sporovom poriadku, ale aj konkrétnemu cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP. Postup dovolacieho súdu by v takom prípade porušil základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (II. ÚS 172/03).

49. Za tejto situácie dovolací súd konštatuje, že dovolateľ nevymedzil právnu otázku spôsobom požadovaným § 432 CSP, keďže jeho formulácia je všeobecná, hypotetická, neviazaná na konkrétne právne závery odvolacieho súdu a neobsahuje ani argumentáciu o jej novosti či nesprávnosti riešenia. Takto formulovaná otázka preto nie je spôsobilá založiť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

50. Keďže nie je daná procesná prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, ani podľa 421 ods. 1 CSP, dovolací súd dovolanie žalovaného ako celok podľa § 447 písm. f) CSP odmietol bez toho, aby posudzoval vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia.

51. K návrhu dovolateľa na odklad právoplatnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (§ 444 ods. 1, 2 CSP) dovolací súd uvádza, že pokiaľ nie je zistená existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa pre vyhovieť návrhu, tak dovolací súd v súlade so svojou ustálenou rozhodovacou praxou o tom nevydáva osobitné rozhodnutie.

52. Žalobcovia boli v dovolacom konaní úspešní, preto im dovolací súd priznal voči žalovanému náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu (§ 453 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

53. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.